

Sygnatura akt VI Ka 341/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **10 czerwca 2014 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Ficek (spr.)

Sędziowie SSO Bożena Żywioł

SSO Agata Gawron-Sambura

Protokolant Natalia Skalik-Paś

przy udziale Marka Dutkowskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2014 r.

sprawy **skazanego J. M., syna A. i K.**

ur. (...) w miejscowości C.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego, skazanego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrzu

z dnia 17 grudnia 2013 r. sygnatura akt VII K 452/13

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. uchyla punkt 1 zaskarżonego wyroku i w tym zakresie sprawę skazanego J. M. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Zabrzu do ponownego rozpoznania;

2. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w zakresie punktu III części wstępnej przyjmuje, iż kara 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 5 lat została zarządzona do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 03.01.2012 r.,

- w punkcie 2 ustala datę wyroku Sądu Rejonowego w Zabrzu o sygn. II K 622/09 na 30.11.2009 r.,

- na mocy art. 63 § 1 kk zalicza skazanemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 2 okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego w Zabrzu o sygn. akt II K 529/09 od dnia 22.11.2008 r. do dnia 18.12.2008 r. ,

- jako podstawę rozstrzygnięcia z punktu 4 przyjmuje art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze;

3. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

5. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 341/14

UZASADNIENIE

Od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 17 grudnia 2013 roku sygn. akt VII K 452/13 apelacje wnieśli skazany J. M., jego obrońca oraz prokurator.

Skazany zaskarżył powyższy wyrok w punktach 1, 2 i 3 odnośnie połączenia kar i wymiaru kary łącznej. Orzeczeniu zarzucił:

- uchybienie z art.439 § 1 pkt 8 kpk przez przyjęcie wyroków, w stosunku do których postępowanie karne zostało prawomocnie zakończone;
- obrazę prawa materialnego przez wymierzenie kary łącznej wyższej niż suma kar za poszczególne czyny;
- obrazę przepisów postępowania poprzez brak oznaczenia daty od której należy liczyć początek odbywania kary orzeczonej wyrokiem łącznym oraz brak zaliczenia okresów odbywania kary na poczet kary łącznej.

Podnosząc te zarzuty skazany wniósł o uchylenie wyroku i wydanie prawidłowego wyroku łącznego z zastosowaniem obowiązującego prawa.

Obrońca skazanego zaskarżył orzeczenie Sądu I instancji w części opisanej w punktach 1 oraz 2 i zarzucił:

- naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art.86 kk poprzez wymierzenie w punkcie 1 wyroku kary łącznej wyższej niż suma kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa;
- bezwzględną przyczynę odwoławczą z art.439 § 1 pkt 7 kpk w postaci sprzeczności w treści orzeczenia (punkt 1) z treścią uzasadnienia wyroku uniemożliwiającej jego wykonanie;
- rażąco niewspółmierność kary wymierzonej skazanemu w punkcie 2 wyroku.

W związku z powyższym obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku lub ewentualnie o jego zmianę i wydanie wyroku łącznego w sprawach o sygn. akt: VII K 260/06, VII K 643/05 oraz II K 622/09 i II K 529/09 z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji. Obrońca wniósł również o przyznanie kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym, które nie zostały opłacone w całości ani w części.

Prokurator zaskarżył przedmiotowe orzeczenie w całości na korzyść skazanego. Powołując się na art.438 pkt 1 i 2 kpk wyrokowi zarzucił:

- obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art.86 § 1 kk polegającą na wymierzeniu przez Sąd w punkcie 1 zaskarżonego wyroku wobec skazanego kary łącznej 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, przekraczającej sumę łączonych kar, tj. kary 5 miesięcy ograniczenia wolności zamienionej na karę 2 miesięcy i 15 dni pozbawienia wolności oraz kary 1 roku pozbawienia wolności;
- obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art.29 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze polegającą na zasądzeniu na rzecz obrońcy z urzędu kwoty 147,60 złotych, podczas gdy Sąd winien przyznać obrońcy taką kwotę na podstawie art.29 ust.1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze;

- naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art.413 kpk i art.424 kpk polegające na zaniechaniu przez Sąd wskazania w treści wyroku i jego uzasadnieniu, że kara 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat wymierzona skazanemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 30 listopada 2009 roku sygn. akt II K 622/09 została zarządzona do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 3 stycznia 2012 roku, które to uchybienie ma wpływ na prawidłową ocenę zaskarżonego wyroku łącznego i dopiero analiza akt postępowania o sygn. akt II K 622/09 prowadzi do uznania, że w/w kara mogła być połączona z karą bezwzględnego pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze o sygn. II K 529/09.

Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zabrze.

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje :

Wywiedzione apelacje okazały się zasadne częściowo.

Sąd odwoławczy nie stwierdził tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art.439 § 1 pkt 7 i 8 kpk. Podzielił zarzut naruszenia art.86 § 1 kk oraz wskazanego w apelacji oskarżyciela publicznego przepisu ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze. Zgodził się również z zarzutem uchybienia przepisów prawa procesowego, a ściślej art.413 kpk i częściowo art.577 kpk. Nie uwzględnił natomiast zarzutu rażącej niewspółmierności kary, sformułowanego przez obrońcę skazanego, w odniesieniu do rozstrzygnięcia z punktu 2 zaskarżonego wyroku. Nadto znalazł podstawę do uchylenia wyłącznie punktu 1 orzeczenia Sądu Rejonowego i przekazania w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania. Uznając tym samym, że w części była możliwa korekta zaskarżonego wyroku.

Przed szczegółowym odniesieniem się do środków odwoławczych wskazać trzeba, że Sąd I instancji miał w polu widzenia wszystkie dotychczasowe prawomocne skazania J. M. (k.76-77 a k.37). Nadto prawidłowo ustalił dwa zbiegi przestępstw. Pierwszy dotyczący czynów objętych prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 9 czerwca 2006 roku sygn. akt VII K 260/06 i z dnia 7 lutego 2007 roku sygn. akt VII K 643/05, drugi odnoszący się do przestępstw objętych prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 30 listopada 2009 roku sygn. akt II K 622/09 i z dnia 15 czerwca 2010 roku sygn. akt II K 529/09. Poza tymi zbiegami pozostaje przestępstwo osądzone wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 29 września 2011 roku sygn. akt VII K 2177/10. Powyższe ustalenia nie były kwestionowane przez żadną stronę postępowania.

Przechodząc do apelacji nie sposób zgodzić się ze skazanym, że Sąd Rejonowy uchybił normie z art.439 § 1 pkt 8 kpk, czyli wydał wyrok pomimo tego, że postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało już prawomocnie zakończone. Bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci powagi rzeczy osądzonej na gruncie wyroku łącznego miałaby miejsce tylko wówczas, gdyby w sprawie został już wydany prawomocny wyrok łączny, zaś sąd wydałby kolejny taki wyrok mimo tego, że od poprzedniego wyroku sytuacja skazanego się nie zmieniła. Jeśli dokładnie wyczytać się w apelację skazanego to nie o taką sytuację mu chodziło, gdyż w jego przypadku do tej pory wyrok łączny nie zapadł. Skazany uważa, że skoro jedna z kar podlegająca łączeniu została wykonana, to nie ma podstaw do wydania wyroku łącznego. Stanowisko to jest błędne. W uchwale 7 sędziów z dnia 9 czerwca 2006 roku sygn. akt I KZP 11/06 Sąd Najwyższy przesądził, że wykonanie w całości lub w części poszczególnych kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa (art. 92 zd. 1 kk) oznacza zarówno wykonanie jedynie niektórych z nich, jak i nawet wykonanie wszystkich tych kar. W konsekwencji, odbycie przez skazanego - w chwili orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego - wszystkich kar wymierzonych w warunkach określonych w art. 85 kk, nie stanowi przesłanki umorzenia postępowania na podstawie art. 572 kpk (OSNKW 2006/7-8/64). Oznacza to, że odbycie przez skazanego – w chwili orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego – nawet wszystkich kar wymierzonych w warunkach określonych w art.85 kk nie stanowi przeszkody do wydania wyroku łącznego.

Nie ma też racji J. M., że skazanie w sprawie o sygn. akt VII K 643/05 się zatarło. Nadal figuruje ono w karcie karnej skazanego. Pierwotna kara łączna pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania z tej sprawy

została zarządzona do wykonania w 2010 roku. Następnie Sąd Rejonowy w Zabrzu dwukrotnie odraczał skazanemu jej wykonanie, by w dniu 6 lutego 2013 roku wykonanie tej kary warunkowo zawiesić na 3 lata w oparciu o art.152 kkw.

Wszyscy skarżący mają rację, że rozstrzygnięcie z punktu 1 zaskarżonego wyroku jest błędne. Jeżeli Sąd Rejonowy miał do połączenia karę 1 roku pozbawienia wolności i 5 miesięcy ograniczenia wolności, to karę łączną pozbawienia wolności mógł orzec w granicach od 1 roku do 1 roku 2 miesięcy i 15 dni. Wynika to jasno z treści art.86 § 1 kk i art.87 kk. Zgodnie z tym ostatnim przepisem w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności. Zatem karze 5 miesięcy ograniczenia wolności odpowiada kara 2 miesięcy i 15 dni pozbawienia wolności. Tymczasem Sąd Rejonowy w punkcie 1 orzekł karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności co narusza wskazane przepisy. Nadto w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdził niezgodnie z rozstrzygnięciem wyroku, że wymierzył karę łączną 1 roku pozbawienia wolności (k.46). Zachodzi zatem rozbieżność pomiędzy treścią wyroku a uzasadnieniem, która jednak nie stanowi, jak chce obrońca skazanego, bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art.439 § 1 pkt 7 kpk. Przepis ten stanowi, że niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia sąd odwoławczy uchyla zaskarżone orzeczenie, jeżeli zachodzi sprzeczność w treści orzeczenia, uniemożliwiająca jego wykonanie. Jest zatem oczywiste, że sprzeczność pomiędzy wyrokiem a uzasadnieniem nie podpada pod ten przepis. Co najwyżej może stanowić względną przyczynę odwoławczą, która w realiach sprawy ma znaczenie drugorzędne z uwagi na uchybienie art.86 § 1 kk. Nie to jednak było najistotniejszym powodem uchylenia punktu 1 zaskarżonego wyroku. Po części naprowadza tę okoliczność skazany w swoim oświadczeniu nadanym 4 maja 2014 roku (k.80-82). Pisze, że czuje się skrzywdzony w związku z czynnościami podjętymi w sprawie o sygn. VII K 643/05. Jak już wyżej wskazano, kara łączna 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z tej sprawy postanowieniem Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 6 lutego 2013 roku na podstawie art.152 kkw została warunkowo zawieszona na okres próby 3 lat. Do chwili obecnej, co wynika z akt VII K 643/05, nie zarządzono tej kary do wykonania. Gdyby zatem Sąd Rejonowy miał do połączenia karę ograniczenia wolności i karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem, to zważywszy na daty czynów z wyroków VII K 260/06 i VII K 643/05 powinien pamiętać o ugruntowanym stanowisku judykatury, że możliwość wymierzenia w wyroku łącznym, na podstawie art. 89 § 1a kk, kary łącznej pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym, dotyczyć może wyłącznie skazań na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania orzeczone za przestępstwa popełnione po dniu 8 czerwca 2010 r. (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 kwietnia 2013 roku, IV KK 401/12, LEX nr 1308161). W takich realiach sytuacja niniejsza byłaby prosta. Niemniej jednak w sprawie VII K 643/05 pojawiło się jeszcze jedno orzeczenie, którego prawidłowość jest wysoce wątpliwa. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 7 lutego 2007 roku sygn. akt VII K 643/05 J. M. przypisano dwa czyny. Jeden z art.279 § 1 kk a drugi z art.278 § 1 kk, gdzie wartość szkody wyniosła 400 złotych. Z dniem 9 listopada 2013 roku weszła w życie część ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 25 października 2013 r.), według której kradzież stanowi wykroczenie jeżeli wartość cudzej rzeczy ruchomej nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia, co w dacie wejścia ustawy stanowiło 400 złotych. Zgodnie z art.50 ust.1 ustawy z dnia 27 września 2013 roku jeżeli według niniejszej ustawy czyn objęty prawomocnym wyrokiem skazującym za przestępstwo na karę pozbawienia wolności stanowi wykroczenie, orzeczona kara podlegająca wykonaniu ulega zamianie na karę aresztu w wysokości równej górnej granicy ustawowego zagrożenia za taki czyn, a jeżeli ustawa nie przewiduje za ten czyn kary aresztu, na karę ograniczenia wolności lub grzywny, przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny grzywnie w kwocie od 10 do 250 zł i nie przekraczając górnej granicy tego rodzaju kary przewidzianej za ten czyn. Sąd Rejonowy w Zabrzu po wejściu w życie wskazanej ustawy podjął z urzędu czynności w sprawie VII K 643/05. Postanowieniem z dnia 9 listopada 2013 roku sygn. akt VII Ko 92/13 karę 1 roku pozbawienia wolności za czyn z art.278 § 1 kk zamienił na 30 dni aresztu. Nadto uznał, że kara łączna 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności ulega rozwiązaniu, zaś kara 1 roku pozbawienia wolności za czyn z art.279 § 1 kk podlega odrębnemu wykonaniu. Nie zauważył jednak, że kara łączna 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, zawieszona dziewięć miesięcy wcześniej, nie jest karą podlegającą wykonaniu w rozumieniu art.50 ust.1. Zatem decyzja Sądu Rejonowego była błędna (doprowadziła de facto do czegoś w rodzaju zarządzenia wykonania kary warunkowo zawieszanej). Co

więcej, skazany część kary po kontrawencjonalizacji odbył, a nie jest wykluczone, że resztę odbędzie później (k.89, k.85v., k.86v.).

Z tych powodów Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i w tym zakresie sprawę skazanego przekazał Sądowi Rejonowemu w Zabrzu do ponownego rozpoznania. Sąd ten będzie miał na względzie zapatrywania prawne wskazane powyżej. **Najważniejsze jest, by zostały podjęte niezwłocznie czynności zmierzające do wzruszenia wadliwego postanowienia Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 9 listopada 2013 roku sygn. akt VII Ko 92/13.** Dopiero w drugiej kolejności należy procedować w niniejszej sprawie.

Pozostałe zarzuty albo nie zasługiwały na uwzględnienie albo skutkowały zmianą zaskarżonego wyroku. I tak, Sąd Rejonowy w punkcie III części wstępnej wyroku opisując orzeczenie Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 30 listopada 2009 roku sygn. akt II K 622/09 nie wskazał, że kara 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat została zarządzona do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 3 stycznia 2012 roku. Stąd pierwsza zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie opisu z punktu III. Mimo tego jest oczywiste, że Sąd Rejonowy karę ze sprawy II K 622/09 traktował jak karę bezwzględną pozbawienia wolności (uzasadnienie wyroku Sądu I instancji k.45 i k.47).

Sąd I instancji łącząc kary bezwzględne pozbawienia wolności ze spraw II K 622/09 i II K 529/09 orzekł karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności (najwyższa kara to 2 lata pozbawienia wolności, suma kar to 2 lata i 8 miesięcy pozbawienia wolności). Kara ta nie cechuje się rażącą niewspółmiernością. Została wymierzona z zastosowaniem zasady asperacji. Zasadnie Sąd Rejonowy nie zastosował ani zasady kumulacji ani pełnej absorpcji. Sąd odwoławczy stoi na stanowisku, że oparcie wymiaru kary na tych dwóch zasadach traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Nie ma zatem podstaw, by wobec skazanego orzec karę minimalną 2 lat pozbawienia wolności. Z jednej strony skazany ma pozytywną opinię w zakładzie karnym, a z drugiej, chronologicznie rzecz ujmując, jest to kolejny zbieg przestępstw. Popelniając czyny ze spraw II K 622/09 i II K 529/09 był już karany w 2006 i 2007 roku. Był też karany następczo, czyli po wydaniu wyroków w sprawach II K 622/09 i II K 529/09. Nadto, co istotne, nie ma ścisłej więzi pomiędzy przestępstwami z tych spraw. Wprawdzie zostały popełnione w przeciągu 18 dni, ale dotyczyły różnych dóbr chronionych prawem. W pierwszym wypadku mienia i wiarygodności dokumentów, w drugim działalności instytucji państwowych oraz czci. Bez znaczenia przy tym jest, że jeden z tych wyroków zapadł w trybie art.335 kpk. Zatem kara łączna 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności jest karą wyważoną. Należycie uwzględnić konieczność indywidualnego oddziaływania na skazanego, którego stopień demoralizacji jest umiarkowany (k.19v.) oraz cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Dodać jeszcze trzeba, że z obowiązujących przepisów nie wynika, by wyrok łączny w swym założeniu miał polepszać sytuację skazanego. Mimo tego nie można pominąć, że realnie Sąd Rejonowy zmniejszył skazanemu karę do odbycia o 4 miesiące.

Kolejna zmiana zaskarżonego wyroku dotyczyła punktu 2, w którym błędnie jako datę roczną wyroku wydanego w sprawie II K 622/09 wskazano „2010” rok zamiast „2009” rok. Nadto skazany domagał się oznaczenia daty, od której należy liczyć początek odbywania kary orzeczonej wyrokiem łącznym oraz zaliczenia na poczet kary łącznej okresów odbywania kary pozbawienia wolności. Żądanie to okazało się częściowo zasadne. Przepis art.577 kpk nie obliguje sądu do oznaczenia daty początkowej kary łącznej i wymienienia w każdym wyroku łącznym okresów zaliczanych na jej poczet, a obowiązek taki istnieje jedynie wówczas, gdy zachodzi taka potrzeba. Sąd odwoławczy uznał, że taka potrzeba nie zachodzi co do oznaczenia daty początkowej kary łącznej, zaś zaliczeniu na poczet kary łącznej z punktu 2 zaskarżonego wyroku powinien podlegać okres wskazany w wyroku ze sprawy II K 529/09 od dnia 22 listopada 2008 roku do dnia 18 grudnia 2008 roku (k.14). Dodać trzeba, że brak innych zaliczeń i wskazania daty początkowej odbywania kary łącznej nie spowoduje dla skazanego żadnych negatywnych skutków, gdyż w zakładzie karny stosowne obliczenia zostaną wykonane.

Sąd odwoławczy uwzględnił też zarzut II apelacji prokuratora i jako podstawę rozstrzygnięcia z punktu 4 wyroku Sądu Rejonowego przyjął art.29 ust.1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze. Sąd meriti powinien jako podstawę wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu wskazać ust.1 tego przepisu a nie cały przepis, gdyż tylko ten ustęp

stanowi, że koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa. Ustęp 2 art.29 to delegacja ustawowa dla Ministra Sprawiedliwości, by w drodze rozporządzenia określił szczegółowe zasady ponoszenia kosztów, o których mowa w ust. 1, z uwzględnieniem sposobu ustalania tych kosztów, wydatków stanowiących podstawę ich ustalania oraz maksymalnej wysokości opłat za udzieloną pomoc.

Innych podstaw do korekty zaskarżonego orzeczenia Sąd odwoławczy nie stwierdził i dlatego w pozostałym zakresie wyrok ten utrzymał w mocy. Na rzecz obrońcy zasądził kwotę 147,60 złotych tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Skazanego pozbawionego wolności, który pracuje nieodpłatnie na terenie zakładu karnego zwolnił od ponoszenia wydatków za II instancję. Wydatki postępowania odwoławczego i koszty obrony z urzędu zostały rozliczone z powodu zakończenia postępowania w określonym zakresie.